

אבא, תודה!

אבא שבשמים אוהב את כולנו אהבה אינסופית! ועושה לנו הכל באהבה אינסופית ולטובתנו! מגיע לאבא שבשמים תודה מאיתנו!

העלון מוקדש לרפואת יצחק חיים בן אורית דוד בן תרצה נתנאל בן סימה חיה שרון בן זינה זלפה יהונתן בן אדיטה דוד בן תמר הודיה בת שלי מאיר מאור בן חיה רבקה אבשלום בן יהודית ואפרת בת ורד בתוך שאר כל חולי עמו ישראל להצלחת חיים בן חנה שמחה ושלי בת שרה אור חיים בן שני מאור בן שני הילה בת הודיה יוסף ח' בן שלי אהרון דוד בן מילך אליה בן מיכל חנית ישראל מאיר בן מיכל דוד בן אסתר אליהו בן חנוכה יעל בת איילה יוסף בן איילה משה בן מירה יעקב בן חווה. ולבריאות הצלחה פרנסה בשפע זיווג הגון וחזרה בתשובה אברהם בן מרסל רביד בן מיכל איתי בן ורוביק אהרון רון ח' עדיז בן דליה ובן ציון בן דליה. לשמירה והגנה ליהודה בן דוד וענת רחל ויוסף בן דוד וענת רחל. ולהבדיל לעילוי נשמת אבי תורי עמנואל חיים בן חסידה, חנה שמחה בת פרח, אתי שונטל זאוי בת רחמינה דוראל בן מאיה גדי רפאל בן סאסו ששון לוי בן מינה, שרית שרה בת דבורה, רוחמה בת יהודית יוסף עוזיאל בן חיים, רוברט ראובן בן חנינה יוסף ניסן בן שושנה אליהו ראובן בן רחל, חיים יקטור בן רחל גועס בן עדן גריה בן סביה אליהו בן רחל עמוס בן שמחה חדזה בת טובה קריון זורי בן אברהם חיים בן חנינה ויצמן בן גורג'יה רזיאל בן חנית אליס בת צביה רפאל בן מיסה אביבה לילא בת שושנה וגיבורי ישראל עמנואל מורנו בן שלמה חן בן עדי מתן בן פנינה ידידיה אשר בן גועס עוז ישעיה בן שירה משה בן שולמית ויאיר בן איריס לשמירת והצלחת כל חיילי צה"ל כוחות הביטחון וכל עם ישראל ולרפואת כל הפצועים מהמלחמה ולהחזרת כל השבויים לשלום בריאים ושלמים ולעילוי נשמת כל הנרצחים הי"ד

עלון ממולץ מאוד ליום הכיפורים - תפתחו את הלב כי הוא הולך לעשות לכם בו טוב! אני מבקש מכל הלב לעשות השתדלות ולקראו הכל.

הבורא משתוקק למילת הודאה מהנברא ובמיוחד כשהוא בחשכה רוחנית או גשמית!

במוסף יום הכפורים נוהגים לומר את הפיוט הנוֹדֵעַ: "וְאֲבִיתָה תְּהִלָּה". אם נתבונן במלות הפיוט נמצא חזק עצום להתרגל להודות לה' יתברך בשירות ובתשבחות בכל מצב שאדם נמצא, משום שבדרך גורמים נחת רוח לבורא יתברך ותענוג עליון. ברחמי ה' העצומים, אף שאימתו על כל הפמליא של מעלה, מלאכים, שרפים, חיות ואופני הקדש, גבורי כח עושי דברו וכו' האומרים לפניו שיר ושבחה - עם כל זה "וְאֲבִיתָה תְּהִלָּה" - הקדוש ברוך הוא חפץ לשמע דוקא תהלתו ושבחיו מבני אדם קרוצי חמר וגושי עפר.

אף כשהם מלכלכים בחטאים, זוממי מחשבות רשע, לכודים ברשת יצרם, אף כי גם כשהם קוראים לה', בלבם חנפה, האמת רחוקה מהם, וריקים הם מדרך הצדק - עם כל זה, דוקא מהם הקדוש ברוך הוא רוצה לשמע שירות ותשבחות "וְהִיא תְּהִלָּתְךָ".

וכן כתב ה'אור החיים' הקדוש (פר' קורח טז, כב) על הפסוק 'אלקי הרוחת לכל בשר', שביותר יש לו להקדוש ברוך הוא נחת רוח מברואי מטה הנמצאים בתוך 'בשר ודם' וזה לשונו: "...למעלה מהם השיר והשבח העולה מהנשמות אשר הם בעולם הזה אשר הם תוך הבשר המונעם מהכיר ה', והם מתעצמים לאהב ה' ולשבחו ולהודות למאמרו, וזה עליון וחשוק אצל הבורא למעלה מהכל, וכמו שמבארים הדברים בהרחבה בספר הזהר גם בדבריהם ז"ל" עכ"ל.

וכן כתב בספר 'שערי מוסר' לרבי אביגדור כהן צדק זצ"ל: שהקדוש ברוך הוא חפץ ומתעניין ומתרגל במה שגבני אדם מהלליו אותו ומזמרין לפניו. תחלה כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו למה ברא את האדם הלא 'אלפין' ישמשוהו ורבו רבבן קדמוהי יקומו' (דניאל ז, י) וחיות ושרפים ואופנים וארזלים וחשמלים ומלאכים עד אין מספר מהללים אותו תמיד. אלא מכאן אנו יכולים לידע, שהקדוש ברוך הוא חפץ בתשבחות ובשירות שגבני אדם משבחין אותו ומשוררין לפניו באימה, יותר ממה שחפץ במלאכי השרת המשוררים לפניו תמיד. שאם לא כן למה ברא את האדם הלא גלוי וידוע לפניו שעתיד לחטא. אלא שמע מינה, שהוא חפץ בהם יותר, אף על פי שחוטאים לפניו. ואשריו לעבד שחטא לאדוניו שהוא יכול לרצותו בשירים לבד" עכ"ל.

היש לנו חך מתוק מזה, אשר הקדוש ברוך הוא מתאוה ומתגעגע, כביכול, בכסופים לשמע קולו של כל יהודי בשירות ותשבחות בכל מצב שנמצא, באשר הוא שם.

וכדאי להתרגל לחזר תמיד הפיוט הזה, אשר הוא מלא התחזקות, ובפרט כאשר נמצא האדם בחשכות, וחושב שנגמר עליו העולם ונסגרו כל השערים, באשר הוא מוצא את עצמו חלילה מלכלך בחטאים, בעוונות ובפשעים, ואין הוא מוצא לעצמו שום מקום לפתח פיו בשירות והודאות לה' - אז יקרא את הפיוט הזה ויראה שדוקא אנחנו, עם ישראל, רק בנו בחר ה' לעם קרובו, והקדוש ברוך הוא משתוקק ומצפה מאד לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם, שיפתח את פיו ויודה לשמו יתברך. (וראה בענין זה עוד בספרו של הרב פיש שליט"א יודו לה' חסדו)

השמחה של בורא עולם ביום הכיפורים (חידוש עצום ומשמח):

מובא בתנא דבי אליהו רבה (פ"א) על הפסוק "ימים יוצרו ולו אחד" (תהלים קלט) זה יום הכפורים לישראל, שהייתה בו שמחה גדולה לפני מי שאמר והיה העולם, שנתנו באהבה רבה לישראל, משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיו עבדיו ובני ביתו מוציאים את הזבלים ומשליכים אותם כנגד פתחו של מלך, וכשהמלך יוצא ורואה הזבלים הוא שמח שמחה גדולה, לכך נדמה יום הכיפורים, שנתנו הקב"ה באהבה רבה ובשמחה ולא זו בלבד אלא בשעה שהוא מוחל לעוונותיהן של ישראל אין מצער בלבבו אלא שמח שמחה גדולה, ואומר להם להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות, בואו ושמחו עמי שמחה גדולה, שאני מוחל לעוונותיהם של ישראל, לפיכך יהא אדם זוכר מיום שבחר הקב"ה באברהם עד אותה שעה, וכל טובות וצדקות שעשה עם ישראל בכל שעה ושעה, שנאמר "יזכר אלה יעקב..." ואומר "מחיתי כעב פשעך..." (ישעיהו מ"ד) מה עבים הללו נמחין על ידי הרוח כך עונותיהם של ישראל נמחין בעולם הזה ואין להם תקומה לעולם הבא, מה תלמוד לומר "כי גאלתיך", גאלתיך מספר מיתה ונתתיך בספר

חיים. ובביאור דבריו נראה דלכאורה מה השמחה בזה שמביאים את הזבלים לפתח בית המלך הרי מלכלכים לו את החצר והיכן כבוד המלך? אלא כיון שהמלך רואה את הזבלים בפתח ביתו הוא שמח שהעיקר שהבית שלכם יהיה נקי, אני לוקח את כל הלכלוך שלכם עלי, העיקר שאתם תהיו נקיים וטהורים ושמחתו כל כך גדולה עד שהוא מזמין את כל הבריאה להשתתף בשמחתו שהוא מוחל לעוונותיהם של ישראל, וזהו יומו של הקב"ה ששמח בו שמחה גדולה, ואנחנו בניו באים להשתתף בשמחתו של אבינו מלכנו, ושמחתנו היא בה' ובכפרתו.

כאדם שמוזמן לחתונה כשהוא נכנס לאולם החתונות הוא שוכח מהכל, מביתו, מאשתו, מילדיו ומטרדותיו, מדוע? כי עכשיו הוא בחתונה. אוכל, שמח, רוקד - אין לו כלום בראש, רק חתונה. כך אנו נכנסים ליום הזה שמחים ודבקים בו יתברך והוא כבר מטהר ומנקה אותנו, ואם האדם מנצל ביום הזה להיות קרוב לפני ה', יזכה להיות מקורב בקביעות בלי הפסק ('האמנתי ואדברה' הרב משה טולידאנו).

הבעל שם טוב והאישה התמימה שהצילה את עם ישראל (סיפור עם מוסר השכל ענק)

בבית מדרשו של הבעל שם טוב במעז'יבוז'. עיצומו של היום הקדוש - יום כיפור. התפילה נאמרת כמידי שנה. אלא, שהחסידיים שמים לב שדבר מה אינו כשורה אצל רבם הגדול. הבעש"ט(הבעל שם טוב) טרוד בעניין מסוים ועבודת היום שלו אינה מתנהלת כמו תמיד.

ספסלי העץ זעים בחוסר נוחות והיושבים עליהם שולחים מבט תמוה ומתוח האחד לרעהו. מזוית העין מציצים כל העת ועוקבים בחרדה אחר הבעש"ט, מנסים לנחש ולשער מהו הדבר המטריד את רבם הענק בעיצומה של תפילת יום כיפור. מדוע פניו אינם כרגיל ומהו הארוע המסעיר את ליבו?

כך זמן מה. עד שבאחת אורו פניו. שוב ניכר היה כי הוא מתפלל בהתעוררות עצומה, התעוררות המהולה בחדווה של קדושה. שוב ריצדה אש קודש בעיניו ושוב האירה שלהבת את כל ישותו.

במוצאי היום שאלוהו חסידי לפשר העניין. הבעש"ט חייך, הזמינם להתאסף לידו והסביר כך: "באמצעו של היום התעורר קטרוג גדול בשמיים על עם ישראל. ניסיתי להשית עצות בנפשי איך לבטלו ולהסירו ולא עלה בידי. אך, לפתע התרחש דבר שעורר רחמי שמיים עצומים, הסיר את הקטרוג שהיה ופתח שערי ישועה לכלל עם ישראל".

נדרכו החסידיים והסכיתו אוזנם בהשתאות והבעש"ט המשיך: "באותו הרגע התעוררה סנגוריה גדולה על ידי אישה אחת שפעלה זאת. אותה אישה היתה עקרה במשך עשרות שנים ובהיותה בת חמישים נולד לה בנה הראשון. לתפילת יום הכיפורים היא הלכה והפקידה את תינוקה בידי שכנה ששמרה עליו בשמחה. באמצעה של התפילה, ניגשה האמא לביתה כדי להאכיל את התינוק ולטפל בו.

כאשר הביטה בתינוק הקטן שישן בשלווה בזרועותיה התעוררו בה רגשות הודיה עצומים על החסד שהשם עשה עימה כששלח לה את בנה. היא נזכרה בכל שנות ההמתנה והציפיה. הביטה בבנה המתוק וגלים גלים של הודיה והכרת הטוב לאבא שבשמים שהכל ממנו עלו בתוכה.

עד שפרצו מפיה מילים חמות של תודה, מילים שעלו ישירות לכיסא הכבוד: 'ריבונו של עולם', היא צעקה בלב הומה ונרגש, 'עשית עמדי חסד גדול ועצום, חסד אשר אי אפשר לתארו במילים. איך? איך אצליח אי פעם להכיר לך טובה על השפע הזה? במה אוכל להשיב לך, בעל הרחמים? אין לי במה להשיב. הרי העולם כולו שלך הוא. ומה אתן לך משלי? אין לי אפשרות להחזיר.

ולכן, אברך אותך, ריבונו של עולם, שכשם שאתה עשית לי קורת רוח ושימחת אותי כל כך עם הילד הזה, כך, מידה כנגד מידה, אני מאחלת לך שיהיה לך הרבה נחת רוח מהילדים שלך. שהם ישמחו אותך כפי ששימחת אתה אותי!'

"דבריה של האישה יצאו בתמימות כה רבה", המשיך הבעש"ט, "עד שבשמיים נעשה רעש גדול, ההודיה הפשוטה הזו הדהדה והביאה בכנפיה המונית מלאכים שהתקבצו לשמוע בריגשה את המילים החמות והכנות הללו. הקטרוג הגדול התהפך באחת לשפע של חסד ורחמים.

"זו הייתה הסיבה", סיים הבעש"ט, "לחולשה שנפלה עלי היום. וזו היתה הסיבה לחיזוק הגדול שקיבלתי בהמשכו של היום". הבעש"ט העביר מבט אוהב על פניהם המתפעלות של תלמידיו והוסיף:

"דעו לכם, הודיה כנה ופשוטה על חסדי השם, ודוקא זו הנאמרת במילים העולות ישר מן הלב מתוך הכרת הטוב, מתוך ראיית השפע, דווקא הן - בכוחן להפוך עולמות ולהזרים שפע עצום על כלל ישראל".

 כתב הרה"ק רבי מאיר מאפ"ט זי"ע (אור לשמים, פנחס):

"שמעתי בשם כבוד אדמו"ר רבי אלימלך מליז'ענסק צוק"ל שפירש, 'הודו לה' כי טוב', שטוב מאוד להודות לפניו יתברך שמו, כי אע"פ חסדו, ועל ידי זה מקיף חסדים אע"פ."

מפגש בין אבני הכותל / סיפור בין המרגשים שתקראו בחיים!

עם ישראל, גם אם לעיתים 'מתכסים בחושך' והאמת נסתרת מעיניהם, עדיין הקב"ה משאיר להם פתח לתשובה ומסייע לאדם לראות את האמת בעיניו פקוחות, וכפי שנראה במעשה הנפלא והמחריד המובא בספר ניסים קטנים:

שולמית, הייתה בת קטנה במשפחה דתית בניו יורק. הוריה העניקו לה הכל בכל, בשמחה ובאופור. עבורם היא הייתה המושלמת ביותר, ה'פרח' של המשפחה. בגיל 17, כשאמה כבר לא הייתה בחיים, נכנסה בה רוח שטות נעורים שגרמה לה להתמודד כמו נערים רבים מבני גילה. 'אבא, ביום ראשון אני נוסעת להודו עם עוד כמה חברות', הצהירה. אביה, שהיה אדם ישר, ותמים דרך, נדהם לשמע הבשורה. להודו לשם מה? מה יש לך לחפש שם? אך היא בשלה, ובמקום להשיב תשובה עניינית לשאלת אביה, היא המשיכה בשלה: 'אבא, העניין כבר סגור, חבל על הזמן, אני נוסעת ואצטרך הרבה כסף'. באנחה כבדה הוא קם מהשולחן והתפרץ בבכי שאשתו כבר אינה בחיים, אולי היא הייתה מבינה מה מסתתר בלבה של בתה הקטנה.

בטרם עלתה למטוס ניסה האב את כוחותיו האחרונים, ובקול נשבר קרא לעברה של בתו: 'שולה'לה תגידי את האמת, מה בחורה דתית מחפשת בהודו? לתדהמתו הרבה אמרה לו: 'אבא אינני דתית! אני נוסעת לחפש את האמת אצל הבודהיזם'. אביה לא האמין למשמע אוזניו: 'השתגעתי, לבודהיזם!! שולי בפנים מאובנות השיבה: "אבא, אני רצינית ומקווה שתסלח לי'. פניו של האב האדימו מכעס, 'לסלוח לך? אחרי כל מה שנתתי לך, אחרי החינוך שאמא זיכרונה לברכה העניקה לך, זאת התודה שלך? אהבתי אותך עד הרגע הזה, שולמית, אך אם החלטת לזרוק מאחוריך את כל היקר וחשוב לי בחיים, אני רוצה להכיר בך יותר, ולעולם לא אסלח לך! אלו היו המילים האחרונות ששולי שמעה מפי אביה.

חלפו שלוש שנים מאז שהגיעה להודו, שולמית עשתה ככל העולה על רוחה והחשיבה את חייה אז כמאושרים. רק חבל היה לה שנפרדה כך מאביה ועל כך שהוא מתעלם מהטלפונים ואינו מגיב למכתביה. יום אחד, היא ירדה לקנות מצרכים בשוק, פגשה חברה ותיקה שלמדה אתה בתיכון בניו-יורק, ותוך כדי הפגישה הלבבית והשמחה הרצינו פניה של החברה והיא אמרה: 'שולי, הצטערתי כששמעתי על אביך'. נבהלה שולי ואמרה: 'אבי? מה קרה לו?' חברתה הביטה בה כלא מאמינה: 'מה זאת אומרת? אביך נפטר מהתקף לב חצי שנה אחרי שעזבת, הוא אמר שליבו נשבר בגלל הנסיעה שלך להודו, לא ידעת?!?!'

מיד תקף בכי ממושך את שולי ומשהו קרה לה בתוכה. אני רוצה לנסוע לארץ ישראל, להתפלל לה', אמרה לחברתה, ולא סתם בארץ ישראל, בכותל המערבי, המקום הכי קדוש לעם היהודי. שולי עזבה את הודו ומצאה את עצמה במטוס בדרך לישראל, והגיעה ישירות לכותל המערבי שריד בית מקדשנו שממנו לא זזה השכינה מעולם. אבל, האם מותר לי להתפלל? היססה, אני, שעזבתי את הדת, וגרמתי בנסיעתי להודו למות אבי היקר! בהתרגשות וביראה התקרבה אל הכותל, ליטפה את אבניו הטהורות, ספוגות הדמעות, הניחה את ראשה על אבני הכותל והחלה לבכות.

על העבר על ההווה ועל העתיד הלטה בערפל, ומעל לכל בכתה על כך שציערה כל כך את אביה היקר לה מכל. דמעותיה זלגו ללא הפוגה, ותוך כדי התיישבה שולי וכתבה בפתק: 'אבא אני כאן בירושלים עיר הקודש. ליד הכותל המערבי, אם נשמתי רואה אותי מלמעלה אני מבקשת ממך: אבא'לה סלח לי! לא התכוונתי להכאיב לך. אני מבטיחה לחזור בתשובה וללכת בדרך של אמת ושלך, אבל אנא סלח לי, מבתך האוהבת לעד, שולמית'. גל חדש של דמעות שטף את פניה, אך כעת היא הרגישה הרבה יותר טוב. היא חיפשה מקום בין אבני הכותל להניח את הפתק, אך בכל פעם שניסתה, הפתק נפל כאילו אומר לה: סליחה, אין כאן מקום עבורך. פחדה שולי שאולי זה סימן מהשמים שאביה אינו מעוניין, אך החליטה להתאמץ יותר ולהכניס את הפתק קצת יותר בצדה של המחיצה, בכיוון עזרת הגברים, ועם מאמץ קטן היא הצליחה להטמינו, אבל מתי שהאי הכניסה את הפתק פתק של מישהו אחר נפל ממקומו, וכשהיא ניגשה להרים אותו היא שמה לב במשהו שמוכר לה בפתק.

לבה החל להלום בקצב. ולהפתעתה היא מזהה שבידיה כתב ידו של אביה ז"ל. פתחה מיד את הדף הדהוי והמרופט ולעיניה הדומעות היא מגלה את המלים הבאות: "ריבונו של עולם, אנא רחם על שולמית בת רבקה שנסעה להודו לפני חודשיים, שמור עליה שתהיה יהודייה נאמנה, זכה אותי לומר לשולי בתי שאני אוהב אותה וסולח לה מכל לבוי!"

שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק שנפל אליה מבין אבני הכותל והתעוררה לחיים חדשים. שולמית כיום בעלת תשובה, אם לשני ילדים טהורים, זכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות. (מהספר 'האמנתי ואדברה').

כמה הורים יש בעולם? כמה אהבה יש בעולם של הורים לילדים? של בעל לאישה, של אישה לבעלה ושל ילדים להוריהם? של חברים? אם נקבץ את כל האהבה של כל בני האדם בכל הדורות למקום אחד האהבה של אבא שבשמים אליך יותר גדולה מזה בהרבה!!! כי כל אהבה ורחמים שיש בעולם מקורם מאבא שבשמים שהוא מקור האהבה והרחמים הוא בעל הרחמים! כמה שאבא בשר ודם אוהב את ילדיו ומתגעגע אליהם שישבו אליו על אחת כמה וכמה שאבא שבשמים שהוא מקור האהבה אוהב אותנו, אוהב אותך! ומתגעגע אליך! ושמח ומתרגש מכל תנועה שאתה עושה לכבודו גם מהדבר שנראה לך הכי קטן בעולם הוא שמח בזה ומייקר את זה מאוד מאוד!!! אבינו מלכנו אין לנו אבא אלא אתה!

מובא בזוהר הקדוש (ח"ב ה:): אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, אֱלֹמֵי הוּא יִדְעִין בְּנֵי נֶשָׂא, רַחֲמֵינוּתָא דִּרְחִים קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הוּא שְׂאֲגִין פְּכִסְרִיָּא לְמִדְרָף אֲבִתְרִיה.

אם היו יודעים בני אדם את האהבה הגדולה שאוהב הקב"ה את ישראל, היו שואגים כמו אריות לרדוף אחריו ולהידבק בו"

קצר וקולע - הילד עם החליל שהציל מהגזרה (היופי הוא בפשטות)

מעשה באב אחד שהביא את בנו הקטן לבית הכנסת של הבעל שם טוב ביום הכיפורים כדי להתפלל. הילד היה בן כפר קטן, ולא ידע לקרוא. הוא עקב אחר האנשים המתפללים, שעמדו עטופים בטליתות. כולם נראו נקיים, מכובדים ומשתדלים כל כך להתכוון בתפילה. הרי כולנו זקוקים לשנה טובה ומתוקה ולהיכתב לחיים ולשלום. הילד צפה בכולם ורצה להשתתף בתפילה אבל מה יכול היה לעשות! הוא לא ידע אפילו לקרוא. הוא כל כך רצה להתפלל. כל כך רצה להביע את התרגשותו העמוקה. מתוסכל הוא פשפש בכיסו ומצא חליל. חליל של רועים. כזה שהיה מנגן בו בשעה שהיה שומר על העדר בכפר שלו. ידו אחזה בחליל, ומבלי להרגיש הוא קירב את החליל אל פיו, ו... קול רם של חליל נשמע בבית הכנסת והנה הבעל שם טוב, שעדיין היה שקוע בתפילה ומאמץ התפילה ניכר בו, התרומם לפתע, פנה אחורה ושאל, "מי עשה את זה? איפה הילד שחילל בחליל?!" המתפללים היו מזועזעים, הם חטפו את החליל מידו של הילד, ואחדים אף נזפו בו - איך הוא מעז להפריע כך לתפילה!! הילד רעד מפחד, ובקושי העז לשאת את מבטו אל הבעל שם טוב, מבוהל מהעונש שיקבל. הבעל שם טוב הרים בעדינות את ראשו של הילד, הביט בעיניו המבוהלות ואמר, "הייתה גזרה קשה בשמים, ועמלתי קשה כדי לבטל אותה, אבל הדבר לא הצליח. ניסיתי וניסיתי. אבל התפילות לא נישאו למעלה, ואז הגיעה הנגינה שלך בחליל, שיצאה מלב טהור. היא ביקעה את כל הרקיעים, שברה את כל המנועולים, פתחה את כל השערים, והגזרה בוטלה. תפילותינו התקבלו לרצון!"

זו התמימות הזאת שמשתקפת בעיני ילדינו הרכים, הפשטות הזאת שאנו מאבדים כאשר אנחנו מתבגרים. טוהר הכוונות הוא המדד החשוב מכולם. כולנו טועים, מדברים כשלא צריך, כועסים כשאפשר לחמול, הורסים ומזיקים. איש מאיתנו לא פטור אפשר וחשוב לבקש סליחה כל יום, כל דקה וגם ביום הכיפורים, האתגר הגדול הוא בכוונות, ברצון להיטיב. בואו נסלח לאחרים ובייחוד לעצמנו... הרי לרוב כוונותינו טובות, גם אם הדרך מוטעית. שבת שלום וגמר חתימה טובה, אהובים. (הסיפור לשבת).

ככל שמשגיחים יותר את ה', כך מרגישים יותר שהוא אבא שלנו.
וכן להפך, ככל שמרגישים יותר שה' הוא אבא שלנו, כך משיגיחים יותר את ה'.

על כן שהאדם פונה לה' בתפלה והתבודדות בתואר אבא, ראוי לעצור ולהתבונן ולא לזרוק זאת מפיו ללא כוונה, שאז מפסיד את התועלת המרובה שיכול לקבל מהרגשת התואר 'אבא' שהיא תביא אותו לידיעת ה' עוד ועוד. (הצדיק הקדוש הרב דב קוק שליט"א).

תודה רבה רבה לאבא שבשמים שמזכה אותנו יש ביקוש לעלון והוא תופס תאוצה ואנחנו רוצים להגדיל את הכמות, מי שרוצה לקחת חלק בעלון ולתרום נא ליצור קשר במס' 0532772613 - יוסף חיים, או לנסות במספר 0544541754 - איתן אביאל לוי. מי שרוצה להפיץ, לקבל את העלון במייל, הערות, לשתף סיפורים, מחמאות, וכו' במספר או - abatoda1234@gmail.com

זמן חיוך(לא לפספס את הסיפורים המדהימים ואת החיזוק פה למעלה):

- בקריעת ים סוף ה' קרע ים אחד לשניים. בזיווג ה' מחבר שני קרועים לזוג אחד - לכן זיווג של אדם קשה יותר מקריעת ים סוף.
- אישה טובה תיתן לך ללקק את השוקולד מהבלנדר כשהיא מכינה עוגה. אישה שאוהבת אותך תעצור קודם את הבלנדר.
- הצום ממש לא משפיע עלי. אני תמיד מנשנש מסמכים במשרד.
- כל מי שפגעתי בו השנה שהעלבתי, ביישתי, ציערתי. שיחשוב טוב למה עשיתי לו את זה עדיין לא מאוחר לבקש סליחה.
- אני: *הולך לישון* המוח שלי: למה אומרים גיל שנה וגיל שנתיים אבל לא אומרים גיל שנלוש?
- תכולת הארון מתחת לכיור: - קיי 500 - שמן זית - פח - אקונומיקה - חומץ - ג'וק בתפילת מנחה - 98% מכמות השקיות של רמי לוי, שופרסל, מגה, טבע מרקט והקיוסק של צפניה.
- בגבינה יש חורים. יותר גבינה = יותר חורים, יותר חורים = פחות גבינה. אז, יותר גבינה = פחות גבינה. זהו עכשיו הכל ברור.
- קולב זה הדרך שלך להגיד: "מהבגד הזה דווקא אכפת לי".
- ערבבתי סוכריות קופצות עם ריטלין ועכשיו הן סתם סוכריות.
- ישראלים זה כזה... מלצר: תירצו קינוח? ישראלי: לא, אחי, מפוצצים לגמרי, תודה. מלצר: זה במסגרת הארוחה, זה חינם. ישראלי: קינוחים זה קיבה נפרדת אח שלי, תביא שמונה.
- כשסכנה מתקרבת, בעלי חיים מתהפכים על הגב ומעמידים פני מת. אני אותו הדבר כשאישתי מחפשת את הויזה.
- מתארגנת תביעת ענק של ילדים שמצאו את האפיקומן ולא קיבלו פרסים כמובטח..
- אנשים עם רכב שחור בקיץ צריכים לקבל תעודת לוחם אש.
- כשאבא שלך מסיים להכיך חביתה, מניח על השולחן ופתאום נהיה שמאי חביתות "מה קרה לכם ארוחה כזאת במסעדה לא פחות מ-1000 ש"ח!"
- אמא, זה בסדר קמתי. את יכולה להפסיק להוריד רסק עגבניות לסיר עם הכף.
- אם כל יום הוא מתנה, אז אני רוצה זיכוי על היום הזה.
- מהם החיים אם לא רצף אירועים שמפריע לך לישון.
- ההפך מדוב נבון: פתי בר.

"עצת הזהב" שתהפוך את חייכם לגן עדן בעזרת ה' יתברך: לקחת 15 או 10 דק או אפילו 5 דק ביום כל אחד לפי יכולתו, ולפנות לבורא עולם כמו ילד קטן שפונה לאבא האוהב שלו ופשוט להתחיל להודות לו על כל הדברים הטובים שיש לך בחיים ולפרט כמה שיותר. ממש להודות על כל נקודה טובה אפילו הכי קטנה שיש לנו בחיים וכל נקודה טובה שבנו. לדוגמא: "אבא תודה על הבריאות, תודה שאני רואה, תודה שאני רואה צבעים וכו', אבא תודה על המשפחה ולפרט עוד ועוד וכו'.." ולהודות על נקודות טובות שיש בך ומצוות שעשית "אבא תודה שנתתי שקל לצדקה" בהכי פשטות! כל מה שקורה לך בחיים הוא מאבא שאוהב אותך בלי סוף ולטובתך! ∞❤

